De la selecţie porneşte totul!

LA DINAMO: selecţia — explicaţia afirmării atletismului

(Urmare din pag. 1)

tăşim cîteva din metodele folosite de cei cinci antrenori dinamovişti.

Ne-am propus să insistăm mai puţin asupra criteriilor de selecţie folosite pentru că ele sînt, de fapt, cele recomandate tuturor specialiştilor. Totuşi, pentru a desprinde particularul, am rezumat astfel orientarea generală a muncii de selecţie de la Dinamo: SE ACORDĂ, ÎN PRIMUL RÎND, ATENŢIE CRITERIULUI VIZUAL (bazat pe observaţia conformaţiei fizice şi verificat prin datele medicale) ŞI CRITERIUL PROBELOR (este vorba de o serie de norme de admitere în secţie şi grupe, norme eşalonate pe vîrste, suficient de accesibile, dar — în aceeaşi măsură — concludente).

Sînt, oare, absolut obligatorii aceste criterii? În general, da. Atenţie însă la aplicarea lor. La primii paşi în atletism, uneori tinerii cu reale perspective nu reuşesc să realizeze criteriul probelor. Trebuie să intervină „ochiul" antrenorului. Dacă nu s-ar fi procedat aşa, sprinterul Grigorescu şi mărşăluitorul Caraiosifoglu ar fi astăzi... spectatori la atletism.

Aplicarea criteriilor de selecţie reprezintă, de fapt, partea finală a muncii de depistare a tinerelor elemente, aplicarea unor norme menite să stabilească posibilităţile şi dimensiunile viitoarelor performanţe.

Dar, nu întotdeauna tinerii cu cele mai multe aptitudini şi calităţi pentru atletism vin singuri la antrenor. Trebuie să-i cauţi. Unde? Peste tot! Cît? O lună, mai multe, ani la rînd, mereu. Iată de ce ne vom ocupa mai mult de mijloacele şi metodele folosite de clubul Dinamo pentru ca selecţia tinerilor atleţi să capete, în primul rînd, un caracter larg, să nu se rezume la simple „trieri", la selecţia făcută — cum se spune — la domiciliu. Şi, ne-am propus această discuţie pentru că, din multe puncte de vedere, clubul Dinamo are aceleaşi posibilităţi materiale — bază sportivă, antrenori etc — ca multe alte cluburi sportive din ţară unde însă munca de selecţie se desfăşoară unilateral, fără rezultatele aşteptate. Aşadar, să descifrăm alfabetul muncii de selecţie din secţia de atletism a clubului din Ştefan cel Mare:

MEREU ÎN MIJLOCUL ACTIVITĂŢII ATLETICE. PARTICIPARE CONTINUĂ LA DIFERITELE COMPETIŢII DE MASĂ. Am început cu această formă de depistare a elementelor talentate pentru că ea nu este folosită peste tot aşa cum trebuie şi pentru că în multe cluburi se consideră că **„este greu să găseşti talente la competiţii de nivel inferior"**. Aşa să fie? În 1962, la „Cupa oraşului Bucureşti", antrenorii dinamovişti l-au descoperit pe sprinterul Petre Ciobanu care la numai un an după aceea corecta... 22 de recorduri republicane de juniori mici şi care astăzi se numără printre primii vitezişti juniori din Europa (10,5). Să continuăm... Victor Raica a fost remarcat la faza raională a crosului de toamnă, iar Ion Osoianu la faza pe şcoală a aceleiaşi competiţii. La un concurs de copii, antrenorii de la Dinamo au „văzut" calităţile Vioricăi Mărculescu, la o întrecere şcolară au ştiut să aleagă din mulţimea de concurente pe Monica Tărăban, de la Dinamoviade au pornit spre afirmare N. Mustaţă, I. Răţoi şi C. Şchiopu.

SELECŢIILE CU CARACTER ORGANIZAT — UN MIJLOC IMPORTANT DE DEPISTARE A ELEMENTELOR TALENTATE. DAR SĂ POPULARIZĂM LARG ATLETISMUL!

Pe stadionul Dinamo se prezintă aproape în fiecare an peste 1000 de tineri dornici să se afirme în atletism. Aşa s-a întîmplat şi anul trecut. Rezultatul: acum, antrenorul Emilian Enescu lucrează cu o grupă de 50 de copii, excelent dotaţi, cu reale posibilităţi de afirmare. Marele număr de copii participanţi la selecţiile de primăvară şi toamnă este rezultatul unei intense munci de popularizare a atletismului, a unei colaborări între conducerea clubului şi secţia raională de învăţămînt, a unei pregătiri temeinice a concursurilor la care — după cum ne amintim — am numărat cîte... 50—60 de serii la probele de viteză!

Se cuvine o paranteză. **Numai o asemenea largă bază de selecţie poate permite descoperirea continuă a elementelor de perspectivă.** Numai astfel pot fi evitate situaţiile existente pînă nu demult şi la Dinamo. Este vorba de o serie de tineri, deosebit de stăruitori, dar lipsiţi de calităţile fizice necesare pentru practicarea atletismului de performanţă. Vom aminti doar două exemple. După ce, datorită muncii sale şi a antrenorului, alergătoarea Valeria Ionescu a ajuns la 13,0 pe 100 m plat, timp de trei ani n-a reuşit să coboare sub această performanţă, evident mediocră. La un rezultat mai bun — 12,6 — a ajuns, la un moment dat, Elena Fota, o altă alergătoare dinamovistă. Dar, în ciuda eforturilor depuse, de aici nu s-a mai putut face nimic. Lipseau calităţile fizice. Şi, atunci, s-a renunţat la cele două sprintere.

MUNCA DE SELECŢIE, O SARCINĂ EXCLUSIVĂ A ANTRENORULUI? NUMAI EFORTUL COLECTIV POATE ASIGURA ÎNDEPLINIREA OBIECTIVELOR. În general, se spune aşa: **„De selecţie să se ocupe antrenorul. El se pricepe, el ştie ce vrea, ce elemente îi trebuie..."**. Firesc, antrenorul este primul care trebuie să răspundă acestei sarcini. Dar, în nici un caz singurul. Nici n-ar putea. Ar fi o treabă de mîntuială, lipsită de profunzime, de perspectivă. La clubul Dinamo **munca de selecţie a tinerilor atleţi reprezintă un obiectiv permanent pentru conducerea clubului, pentru întreg biroul secţiei, pentru toţi antrenorii (nu numai pentru cei de atletism) şi chiar pentru sportivii fruntaşi.**

Ni se pare bună metoda folosită recent de clubul Dinamo pentru îmbunătăţirea mijloacelor de selecţie. Astfel, am asistat acum două-trei săptămîni la un original (cel puţin aşa ni s-a părut la început) concurs de atletism cu participarea... boxerilor, gimnaştilor şi fotbaliştilor din secţiile de copii şi juniori ale clubului. Am aflat apoi că Petre Gheorghe a renunţat la mănuşile de box pentru pantofii cu cuie şi — aproape de necrezut — Ion Constantin şi Cristian Truşcă au abandonat balonul rotund pentru pista de atletism. Aşadar, intervine în discuţia noastră importanta problemă a COLABORĂRII DINTRE ANTRENORII ACELUIAŞI CLUB. Trebuie să spunem că, într-adevăr, este mult mai bine ca — de exemplu — Cristian Truşcă să practice atletismul (sport pentru care calităţile fizice îl recomandă cu prisosinţă) decît să se piardă în mediocritate la fotbal. Iată de ce nu se „supără" ceilalţi antrenori.

Tot la acest capitol, al muncii colective de selecţie, a folosirii tuturor forţelor pentru ca, într-adevăr, în secţia de atletism să ajungă cele mai dotate elemente, se cuvine să vorbim şi despre rezultatele bune ale aportului adus de atleţii fruntaşi ai clubului. Participînd la diferite competiţii de mase, ei au sprijinit efectiv munca antrenorilor, descoperind numeroase elemente talentate care activează astăzi alături de ei în secţia clubului Dinamo (Petre Măuţă — sprint, Teodora Simbotin — greutate, Marilena Ionescu — lungime etc.).

Să ne oprim aici cu exemplele. Considerăm că sînt suficiente pentru a arăta că există o varietate largă de mijloace şi metode de realizare a sarcinilor privind selecţia exigentă, judicioasă a sportivilor.

„Am studiat cu toată atenţia — ne spunea antrenorul Al. Stoenescu — **materialul apărut în „Sportul popular" sub titlul: „PENTRU RIDICAREA CALITATIVĂ A SPORTULUI NOSTRU DE PERFORMANŢĂ". Printre altele, se vorbeşte pe larg despre importanţa muncii de selecţie, despre necesitatea ca această activitate să se desfăşoare la un nivel calitativ superior, care să asigure creşterea neîntreruptă a performanţelor. Pe linia acestor sarcini de bază pentru întreaga noastră activitate, vom lua măsuri pentru consolidarea succeselor realizate pînă acum, ca şi pentru lichidarea unor rămîneri în urmă care există încă în secţia de atletism a clubului sportiv Dinamo. Ne gîndim, astfel, la necesitatea de a îmbunătăţi selecţia la unele grupe de atleţi — cum ar fi, de exemplu, cea a aruncătorilor, să continuăm selecţiile pentru toate grupele cu o ritmicitate mai accentuată, să punem mai mult accent pe munca de selecţie pentru depistarea tinerelor atlete. Obiectivul nostru este de a asigura în toate probele cel puţin 4 sportivi de perspectivă şi pentru aceasta trebuie să ÎNCEPEM tot cu selecţia".**

Discuţia noastră despre munca de selecţie desfăşurată în secţia de atletism a clubului sportiv Dinamo nu are, desigur, doar un caracter retrospectiv. Competiţiile atletice de sală sînt în plină desfăşurare, cele în aer liber — şi în primul rînd campionatul republican pe echipe — bat la uşă. Actualitatea grăbeşte nevoia de generalizare a unor metode bune care au făcut din munca de selecţie o adevărată pasiune, o artă de a căuta şi care, la Dinamo, ca şi în alte cluburi creează premise pentru obţinerea marilor performanţe.

Petre Ciobanu, unul din tinerii descoperiţi de antrenorii dinamovişti cu prilejul competiţiilor de mase. După trei ani de activitate el se numără printre cei mai valoroşi sprinteri juniori din Europa.

LA STEAUA: selecţia înotătorilor lasă încă de dorit

Vară de vară, în ultimii ani, strandul Tineretului a fost transformat într-o adevărată şcoală a învăţării înotului. Zeci de mii de copii au făcut aici cunoştinţă cu apa, a.b.c.-ul plutirii, primele mişcări... Zeci de mii de copii au absolvit, aşadar, această şcoală de iniţiere în înot şi mulţi au fost cei care au dovedit îndemînare nativă, uşurinţă în alunecare, într-un cuvînt: talent.

Nataţia de astăzi, chiar la nivelul marilor performanţe, este un sport al... copiilor! Este lesne de înţeles deci interesul cu care antrenorii cluburilor bucureştene, ca să ne referim numai la Capitală, au privit activitatea acestor centre. De unde, dacă nu de la aceste centre pot selecţiona cel mai bine pe viitorii sportivi?

Astă-vară, de pildă, cei doi antrenori ai clubului Steaua, specializaţi în munca cu micii înotători (Gh. Marinel şi L. Ungur), *au selecţionat de la aceste centre circa 250 de copii. Selecţia a fost făcută ţinîndu-se seama de robusteţea dar şi de lungimea segmentelor copiilor, de felul cum se mişcă în apă, de îndemînarea în însuşirea elementelor tehnice de bază etc. Bineînţeles, un cuvînt hotărîtor l-a avut medicul sportiv, ale cărui investigaţii au stabilit starea de sănătate a copiilor, capacitatea de a rezista efortului solicitat de o pregătire susţinută. Abia după aceasta s-a trecut la activitatea propriu-zisă, în care accentul a fost pus pe iniţierea copiilor în tehnica celor patru procedee de înot (în cadrul centrului s-a învăţat numai craulul) şi de lucrul pentru perfecţionare. Cum este şi firesc, toată această activitate a dus la o triere a celor 250 de copii dintre care, pînă în luna octombrie, au mai rămas „pe poziţii" 150, cei care s-au dovedit mai harnici şi mai talentaţi. Pentru pregătirea de iarnă a fost nevoie de o nouă triere, astfel că la bazinul Floreasca şi-au continuat instruirea 90 de copii. Cu trecerea săptămînilor s-a constatat că, din diferite motive numărul acestora a început să scadă, ajungînd la 30. În fond, dacă aceştia 30 ar fi cei mai buni dintre cei selecţionaţi iniţial, totul ar fi fost în ordine, pentru că antrenorii — în condiţiile bazinului Floreasca — nici nu ar avea posibilitatea să se ocupe îndeaproape de un număr mai mare de sportivi. Se pare însă că lucrurile nu stau chiar aşa şi că nu toţi cei 30 sînt elemente cu adevărat valoroase. Aici trebuiau să se vadă însă calităţile de pedagog ale antrenorilor, care aveau datoria, mai bine-zis obligaţia profesională, de a readuce pe micii sportivi în rîndul înotătorilor. Antrenorii de la Steaua au făcut însă prea puţin în această direcţie (nu s-au deplasat la locuinţele copiilor pentru a sta de vorbă cu părinţii acestora, nu s-au dus la şcolile micilor sportivi pentru a discuta cu profesorii lor). Şi urmarea s-a văzut: din cei 90 de copii mai fac antrenament doar 30! Şi cine ne poate spune că pînă la sfîrşitul pregătirii de iarnă efectivul de 30 va rămîne complet? Din acest punct de vedere efectivul de copii al secţiei de înot a clubului Steaua ne apare ca nesatisfăcător, cu atît mai mult cu cît în ultima perioadă de timp celor doi antrenori li s-a adăugat şi al treilea (Alex. Schmaltzer).*

În felul acesta se iroseşte, fără discuţie, un capital preţios cîştigat în lunile de vară prin iniţierea a mii de copii în tainele înotului, la strandul Tineretului.

În ceea ce priveşte activitatea desfăşurată de antrenori, se pot spune următoarele: L. Ungur a lucrat în iarna anului 1962 — cu un mare număr de copii, dar în anul 1963 nici unul din elevii săi nu a reuşit performanţe cu care să fie luat în evidenţa celor mai buni 80 de copii bucureşteni la fiecare probă. În 1964 situaţia s-a mai îmbunătăţit, dar nu în măsura aşteptărilor şi a cerinţelor. În urma concursului de verificare a copiilor disputat în noiembrie anul trecut, antrenorul L. Ungur a avut 8 înotători cu calificativul „bine", 6 cu „mulţumitor", 9 cu „slab" şi 2 cu „foarte slab" (!) Să notăm că la acest concurs s-a cerut participanţilor doar un minimum de cunoştinţe tehnice (înot numai cu picioarele, cu braţele sprijinite pe scândura de antrenament). Într-un clasament pe 1964, al comisiei orăşeneşti de înot, întocmit pe baza concursurilor în bazin de 50 de metri, L. Ungur nu a avut nici un elev clasat între primii 10 la cele patru procedee tehnice.

Gh. Marinel, care lucrează de mulţi ani cu copiii, a prezentat la concursul din noiembrie 1964, 3 înotători cu „bine", 7 cu „mulţumitor", 10 cu „slab" şi 4 „foarte slab". În schimb, în clasamentul antrenorilor pe 1964, Gh. Marinel a totalizat cu grupa sa 56 de puncte, fiind al patrulea în ierarhia bucureşteană.

Se pune întrebarea dacă selecţia făcută pînă acum de cei doi antrenori a fost suficient de exigentă şi la nivelul pretenţiilor actuale, dacă pregătirea pe care o desfăşoară cu cei selecţionaţi contribuie la îmbunătăţirea activităţii de performanţă a natăţiei noastre care, după cum se ştie, este departe de o valoare internaţională.

Considerăm că faţă de cunoştinţele şi de experienţa celor doi antrenori, faţă de sprijinul acordat de consiliul clubului Steaua, activitatea desfăşurată de ei este nesatisfăcătoare şi aşteptăm ca lucrurile să se îndrepte.

★

LA RAPID: în secţia de volei un început bun, dar numai un început...

Trei antrenori (toţi profesori de educaţie fizică, avînd specializarea volei) cu atribuţiuni exclusive în acest sport, clădesc actualmente în cadrul secţiei edificiul echipelor rapidiste din anii care vor veni: maestra sportului Sonia Colceru, cu grupa sa de copii (peste 40, de 13—14 ani şi cu o talie de 155—160 cm), Mircea Tabacu, lucrînd cu aproximativ 20 de juniori (medie de virstă 14 ani, medie de înălţime 173 cm) şi Leonid Sorbală, migălind la formarea cam tot atîtor junioare, în virstă de 16—17 ani şi cu o statură medie de 1,70 m. Fiecare, în cîte 3 şedinţe de antrenament pe săptămînă. Şi, din cele 3 grupe, care constituie pepiniera formaţiilor rapidiste de mai tîrziu, 3 echipe activînd în campionatele orăşeneşti corespunzătoare categoriilor lor: una de copii (băieţi), una de juniori şi una de junioare.

E destul aceasta? E puţin sau e mult? Pentru o secţie de volei avînd un renume ca al Rapidului mult nu-i, desigur, şi nici măcar suficient. Dar pentru început (pentru că de fapt despre aşa ceva e vorba) e deocamdată destul. Subliniem însă: numai pentru început. O adevărată bază de mase, şi deci de selecţie, se va putea spune că există în secţia de volei de la Rapid abia cînd, grupele fiind tot cîte sînt astăzi, vor avea în schimb o componenţă mult sporită, iar echipele de copii, de juniori şi junioare participante la competiţii vor fi în număr cel puţin întreit. Şi să sperăm că vom putea avea curînd prilejul de a consemna o asemenea situaţie. Condiţii sînt: şcolile din cartier (de unde şi provine marea majoritate a celor ce alcătuiesc talentul-materie primă, prelucrat acum în laboratorul voleibalistic din Giuleşti) sînt pline de iubitori ai voleiului şi ai Rapidului. Veniţi o dată să asistaţi la un antrenament al puştilor cu care lucrează Sonia Colceru şi vă veţi convinge!

Cum s-a luat startul la Rapid în această muncă de selecţie? Metode aparte propriu-zis n-au fost folosite. Oamenii au privit mai atent în jur şi au avut ce vedea. Cîtă vreme, la începutul anului trecut, din cauza pregătirii sale în cadrul lotului olimpic, Sonia Colceru nu s-a putut ocupa de copii şi de juniori, a înlocuit-o în parte antrenorul echipei de senioare, Nicolae Meadu, care a vizitat cartierul Giuleştilor şi şcolile acestuia, a privit la joaca de pe terenuri şi din săli, a întrebat în stînga şi în dreapta şi a izbutit să insufle dragostea pentru volei multor băieţi şi fete. La fel au făcut, din aprilie 1964 şi Mircea Tabacu şi — apoi — Leonid Sorbală, o dată cu inaugurarea anului şcolar 1964/1965.

Ei au lansat pretutindeni invitaţii, chemîndu-i la sală pe cei ce năzuiesc să se afirme în volei şi să devină purtători ai tricoului rapidist. Au venit mulţi. Mai cu seamă de la a doua şi a treia verificare organizată. Dovadă că e bine să insişti. Cei mai mulţi dintre aceia care au răspuns la apel au fost elevi şi eleve de la şcolile medii nr. 31 şi 32. În plus, profesorul Sorbală şi-a mai oprit privirile şi asupra multor talente descoperite între cei peste 1.200 de elevi şi — majoritatea — eleve de la şcoala medie nr. 10, din alt raion, unde are însă ore şi unde a format o... filială a pepinierei voleiului feminin de la Rapid. Acolo, s-au prezentat la prima convocare pentru volei vreo 40 de eleve. Profesorul le-a pus mîngea în mîini, le-a verificat însuşirile native şi calităţile fizice de bază. Şi a reţinut, dintre toate, desigur pe fetele vădit mai talentate, dar care, pe deasupra, nu depăşeau virsta de 14 ani şi, în schimb, depăşeau înălţimea de 160 cm. A păstrat astfel numai 14. Cea mai „tînără" dintre ele — de 12 ani, cea mai... în etate — de 14. Iar cea mai „scundă" dintre codane măsurînd 167 cm.

Aidoma s-a făcut şi cu elevii şi elevele de la şcolile nr. 31 şi nr. 32, doar că aici selecţia a fost ceva mai severă. De pildă, din 36 de fete prezentate iniţial, în urma măsurării gabaritului şi după probele de control efectuate (start, săritură de pe loc în înălţime şi în lungime, exerciţii de încălzire, pase, joc... de volei etc.), au fost oprite şi au primit carnetul de rapidiste numai 4.

Şi aşa mereu. Căci celor dintîi li s-au alăturat şi li se alătură într-una alţii, căci la fel procedează secţia de volei a clubului sportiv Rapid şi cei trei antrenori. Ei şi-au fixat în plus obiectivul ca la începerea noului an şcolar, 1965/1966, să organizeze, în vederea unei mai ample selecţii primare, o mare competiţie sau chiar mai multe competiţii, deschise exclusiv copiilor începători şi chiar total neiniţiaţi în volei. Dar nu se rezumă la a se gîndi doar la aceste întreceri de selecţie, ci au şi început să le pună bazele. În primul rînd, dînd, cum se spune, sfoară-n ţară. Şi sînt destui ţinci care-şi anunţă de pe acum participarea la competiţiile din toamnă şi lupta pentru un loc în viitoarele formaţii rapidiste.

Din munca antrenorilor voleiului de la Rapid am strîns şi alte date. De exemplu, că ei lucrează în strînsă colaborare cu părinţii elevilor lor, una din formele acestei colaborări fiind şedinţele periodice, în care discutarea problemelor pregătirii sportive se împleteşte cu aceea a aspectelor cu caracter larg educativ. Iar apoi — cîteva nume dintre cele ale talentelor pe care le şlefuiesc profesorii Mircea Tabacu şi Leonid Sorbală. Iată-le. Aurel Preoteşoiu (14 ani, 172 cm), Mariana Baga, Mihaela Păunescu (şi una şi alta de 15 ani şi 172 cm înălţime) şi Elena Ene (18 ani, 168 cm). Toate trei, ca şi Aurel Preoteşoiu, ilustrînd necesitatea selecţiei şi făgăduind, cu calităţile şi cu hărnicia lor din pregătire, să-şi grăbească promovarea în echipa primă.

★

Fără intenţia de a epuiza concluziile privind munca de selecţie — temă pe care ne-am propus s-o reluăm în numerele noastre viitoare — considerăm necesar să desprindem cîteva aspecte din analiza făcută în cele trei secţii.

Faptul că, spre deosebire de alţi ani, munca de selecţie este în general în atenţia specialiştilor noştri, arată că aceştia s-au convins că numai aşa se poate asigura succesul. Desprindem printre lucrurile bune constatate, varietatea mijloacelor şi metodelor de selecţie folosite, într-o rodnică colaborare de către antrenorii secţiei de atletism de la Dinamo. Consemnăm ca îmbucurătoare preocuparea, din ultima vreme, manifestată la clubul Rapid pentru rezolvarea unei probleme pe cît de dificilă pe atît de mult tărăgănată: asigurarea schimbului de mîine pentru formaţiile fruntaşe de volei. **Aşteptăm desigur grabnica îmbunătăţire a situaţiei existente în secţia de natăţie a clubului Steaua.**

În obiectivele de performanţă ale celor trei secţii sînt prevăzute creşteri calitative importante. Pentru îndeplinirea lor, pe primul plan, ca o preocupare permanentă, trebuie pusă calitatea muncii de selecţie şi considerăm că în această direcţie schimbul de experienţă făcut cu prilejul raidului nostru anchetă poate fi util atît celor trei secţii, cît şi altora, din toate cluburile şi asociaţiile sportive.

★